

negyvenezer koronát. A monopólium ebben az esetben egyáltalán nem veszélyes, sőt nem is lehet egészben monopóliumról beszélni, mert a város időközben szaporíthatja a mozik számát. Könnyelműség volna elutasítani a vállalkozók ajánlatát.

Szmollény Nándor szintén a tanács javaslatát pártolta. Két szempontból kell tárgyalni a mozi: anyagi és kulturális szempontból. Sem rokonszenv, sem pedig ellenszenv nem lehet irányadó ebben a kérdésben. A mozi igen hatalmas kulturtényező. Az ajánlat elfogadása olyan anyagi hasznot jelent a városra, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Bokor Pál elnök elsőbb **Bokor** Adolf indítványát tűzte ki szavazásra, amelyet a közgyűlés többsége elfogadott. A közgyűlés tehát napirendre tért a javaslat fölött.

A januári közgyűlést ezzel befejezték.

Segítség a munkanélküliség enyhítésére.

— Beadvány a szegedi tanács előtt. —

(Saját tudósítónktól.) Szeged város tanácsának legközelebb érdekes ügyben kell határoznia. Ugyanis a városhoz beadvány érkezett. **Varró** Kálmán és társai, a szegedi szociáldemokrata szakszervezetek nevében kérnek intézkedést. A munkanélküliség lehető leküzdéséről van szó. Illetve arról, hogy e téren Szeged város igen keveset tesz, hogy mindent a szakszervezetek teljesítenek, magukra hagyva. Holott — és így igaz — ez az államnak és a városi hatóságoknak is jó részben föladatuk volna. Az állam és némely város tényleg foglalkozik e bajjal, viszont Szegeden ez mostoha kérdés mindmáig. Tehát itt az idő a cselekvésre.

Érdekes a beadott kérvény. Érdekes és igaz, minden megállapítása az. „A válságos idők legbiztosabb jele a munkanélküliség s ez soha nagyobb mértékű nem volt, mint a mostani napokban”. Így mondják, majd föl sorolják, hogy a szakszervezetek mennyit áldoztak az elmúlt évben, Szegeden. Kiderül,

hogy *hatezerhatszázötvenkét koronát* áldoztak. Ki hitte volna, ilyen sokat! Büszkén is kérdik, hogy vannak-e Szegeden intézmények, amelyek a humanizmus terén ily áldozatot hoznak, mint a proletárok egyesületei? — Magunkra vállaljuk a hatóság helyett a szegényügyi igazgatás föladatának nagy részét, — mondják tovább. Végül *évi, városi segélyösszeg megszavazását* kéri.

Bizonyosra vesszük, hogy Szeged város telejsíti a humanizmus szolgálatában elhangzott kérelmet. Elvégre ez erkölcsi és föltétlen kötelessége.

A beadvány szövege így hangzik:

Tekintetes Tanács!

A mai nehéz helyzet, a nyomasztó gazdasági viszonyok azokat sujtják leginkább és legjobban, akiknek a jobb viszonyok között is a nélkülözés az osztályrészük. *A válságos idők legbiztosabb jele a munkanélküliség. S ez soha nagyobb mértékű nem volt, mint a mostani napokban.* A gyárak, az ipari vállalatok egymásután küldték el munkásait, részint a csőd, részint az üzemredukáció következtében. A munka nélkül maradt munkások és családjuk sorsa a nélkülözés és az éhezés.

Nem hallottuk, hogy illetékes helyen valakinek is eszébe jutott volna, hogy a munka nélkül maradt munkások helyzete minő lehet most, amikor a jobb sorsu is érzi a viszonyok terhét. Honnan van az, hogy az éhező munkanélküliek nem ostromolják a hatóságot a rögtöni segélyért, hogy nem koldulnak az utcákon a munkások feleségei és gyermekei? Az egyszerű magyarázat az, hogy a munkások az önsegély elvére támaszkodva, alkottak maguknak olyan intézményeket, menten eddig minden hatósági támogatástól, amelyek a segélyre szorulóknak segélyt és támaszt képesek nyújtani.

A lenézett és kiaknázott *szakegyesületek* azok, amelyek megmentik a hatóságot attól, hogy a munkanélküliek segélykéréseikkel szaporítsák gondját és munkáját.

A szegedi szakegyesületek munkanélküli segélyezése az elmúlt évben a következő volt:

Vasmunkások kiadtak	K 1057.—
Famunkások	K 2611.98
Sütők	K 300.—
Könyvkötők	K 262.—
Cipészek	K 650.—
Nyomdászok	K 1832.—

Összesen K 6712.—

Megjegyzendő, hogy a segélyezések tetemes része az elmúlt év utolsó hónapjaiban merültek föl, amikor fokozódott a válságos állapot s nőtt a munkanélküliség.

Vannak-e Szegeden intézmények, amelyek a humanizmus terén ily áldozatot hoznak, mint a proletárok egyesületei? Nagy garral csinálnak állandóan egyesületeket, tekintélyes vezéremberek állanak élükre s az eredmény még sem más, mint hogy a jegyzőkönyvekben örökített indítványok és határozatok száma légió. Mit tudnak kimutatni velünk szemben a város által segélyezett iparosifjusági egyesületek? Semmit, vagy csak határozatokat és a pénzpumpolás nagy alkalmait, a zászlószenteléseket s a zászlóanyák és a védnőkök névsorait.

Mi ezekkel az egyesületekkel szemben rámutathatunk nevezetes szociális föladatok teljesítésére. Sőt többet merünk mondani. *Magunkra vállaljuk a hatóság helyett a szegényügy igazgatás föladatának nagy részét.* Mert kérdezni bátorokunk: mi lenne akkor, ha a sok családost, vagy családtalan munkanélkülit mi nem segélyeznénk? A hatóság a szegényalap terhére volna kénytelen őket segélyezni.

Amint tehát a város méltán követeli, hogy az állam helyett végzett közigazgatási teendők megfelelő állami dotálással járjanak, mi is azt kérjük a várostól, hogy a helyette végzett föladatokat megfelelően értékelje.

Ezuttal tehát azon kérelemmel járunk a tekintetes tanácshoz:

kegyeskedjék az alulírott egyesületeknek, amelyek munkanélküli segélyt is adnak tagjaiknak, évenként bizonyos városi segélyösszeget megszavazni s őket eddig végzett segélyezéseikért ezuttal is segélyben részesíteni.

met, hadd fosszanak ki, hadd öljk meg mindenemet és eressenek el.

— Emlékszel reá? — kérdezte még egyszer a kis lengyel, nagyon jelentősen.

Csend volt. Lehajtottam a fejem és hal-kan mondtam:

— Igen.

Őrült kavarodás támadt. A röhej sortüze pattogott. Poharakat emeltek, éljeneztek, táncoltak. Én pedig összeszedve minden erőmet, fölkeredtem és haza akartam menni.

— Nem úgy, — ordított egy szélesarcu, erős szláv, egy óriás, aki eddig meg se munkant — ily könnyen nem menekülsz. Engemet egyszer valaki pofonvágott, hátulról orvul, egy sötét folyosón. Most már tudom, ki volt az.

A vér megdermedt az ereimben. Fel-emelte iszonyu kezét és rám mutatott.

— Te vaddisznó, — sáпитozott rekedten — te rongy, te szemét.

A többiek békítgetni próbálták, de ő nem tágitott.

— Ez az ember tolvaj! — kiabált torkaszakadtából. — Egyszer ellopott tőlem harminc forintot. Mondd, hogy nem te voltál.

Szótalanul kivettem az erszényem, az órámat, a melltümet és eléje dobtam. Mindene- met odadoztam volna most, a ruhámat, az ingemet, is csak menekülhessek és mehessek tovább-tovább az éjben. Az öngyilkosok buszuzhatnak így az élettől. Röfögve és emésztve kurjantgattak a munkások, kérődzve a mámorukon. A szláv óriás diadalmasan lo-

bogtatta a pénztárcámat. De a többiek ezalatt körülfogták s ki akarták csavarni a kezéből. Ez volt a szerencsém. Egérutat találtam. Alattomban az ajtóhoz osontam és kiszédültem az utcára.

Alig álltam a lábamon. Csak most fogott el igazán a rettegés. Nem tudtam, hogy mi történt, csak azt, hogy kiraboltak és elvesztettem önmagam. Ki vagyok, én, szegény ember, egy ember a világűrben, egy senki, aki az utcán ténfereg? Szavakkal és hazugságokkal hűtöttem a lázamat. A kétségbeesésem azonban nőttön-nőtt. Emberek közé vágyódtam, akiket ismerek s akik ismernek, hogy belekapaszkodjak az életembe. De hova menjek? Itten senki se ismer. A vendéglők csukva vannak, a kávéházakban egy lélek sincs.

Rohantam haza. A szüleim már bizonyára fenn vannak és reggeliznek. Apám koránkelő. Ilyenkor még egyszer átnézi az aktákat, mielőtt a törvényszékre menne.

Az éj lassan sziporkázva virradt. Ebben a zöld derengésben kutyák kóboroltak és szörnyű külvárosi alakok, sállal a nyakukon, akiket se éjjel, se nappal nem lehet látni, csak ebben a határozatlan félórán, mikor még habozik az ég, hogy megvirrad-e, vagy sötét marad.

Haza értem. Izgatottan rántottam fel az ajtót.

A hálószoba lámpája még égett.

Mellette az ebédlőben, gyertyavilágnál

reggelizett az apám és az anyám. A szobában a ködtől sötét volt.

Beléptem.

Az anyám csodálkozó szemekkel nézett rám:

— Kit keres?

Az apám pedig felkelt az asztaltól, letette az újságot, kivette szájából a szivart és kissé ijedten tekintett rám:

— Bocsánat, uram, egy idegen lakásba... Talán téved... Nem értem, hogy a cselédek...

Az anyám azt mondta:

— Különös.

Csak ennyit hallottam. A másik percben már künn voltam az utcán, hazátlanul, félőriünten, iszonyodva magamtól. Átkotortam a zsebeimet. Megtaláltam az arcképemet. Ez én vagyok. Ott voltak a leveleim is, amelyek a cimemre érkeztek, az okmányaim, a vasuti jegyem. Nekem azonban valami döntőbb bizonyíték kellett. Szemben a körut másik oldalán, egy tükrör volt. Odarohantam. Szomjasan néztem bele. Akkor aztán láttam. Mindent láttam és mindent megértettem.

Egy kusza és dult arc meredt reám, egy idegen, akit soha, sehol se láttam, egy kö-zömbös és fáradt alak, lebegve a semmiségben. Egy ember, aki elszakadt mindentől. Az ismeretlen.

Aléltan hajoltam a tükrör lapjára.

Az arc tovább is mozdulatlanul feküdt benne, mint üvegkoporsóban a halott.

Hova megy bevásárolni?

Schön Jenő, Feketesas-utcai uri- és nőidivat üzletébe.

Rendkívül előnyös bevásárlási hely mindenféle férfi és női divatcikkekben. — Mélyen leszállított árak.